



CREATION RESEARCH EVIDENCE NEWS

No. 11/ 4 October, AD 2006

Greetings from John Mackay and the Creation Research Team around the world!

Mai multe informatii despre **Creation Research** gasiti la adresa <http://www.creationresearch.net>

© Copyright Creation Research 2006

Director general – J. Mackay, geolog

Reprezentant pentru Europa de Est – R. Câmpan, teolog

Detalii suplimentare legate de traducerea in limba romana a buletinului informativ se pot obtine la urmatoarele adrese: creationresearch@gmail.com si intelligence_in_design@yahoo.com

INDEX

1. MINUSCULII ACARIENI SUNT RESPONSABILII DE ÎNMULȚIREA UNOR PLANTE
2. DIVERSITATEA RASELOR DE CÂINI
3. DE ZECE ANI, NICI URMĂ DE VIAȚĂ PE MARTE
4. NEGRU PE ALB DESPRE URȘII POLARI
5. GENELE EVOLUȚIEI UMANE

Intrebarile sau sugestiile dumneavoastra legate de acest buletin informativ pot fi trimise pe adresa de email: intelligence_in_design@yahoo.com

1. MINUSCULII ACARIENI SUNT RESPONSABILII DE ÎNMULȚIREA UNOR PLANTE

(ScienceNOW and Science vol. 313, p1255, 1 September 2006)

Ferigile și mușchii de pământ se înmulțesc diferit față de plantele cu flori. În loc să producă polen, ferigile și mușchii produc gameți bărbătești (anterozoizi – n.tr.), care trebuie să ajungă la oosferă pentru a avea loc fecundația. Gameții bărbătești se pot deplasa doar 2-3 centimetri, însă botaniștii au observat că plantele femeiești pot fi fertilizate și pot produce sporofitul (echivalentul seminței) chiar dacă cele mai apropiate plante masculine sunt la o distanță de 20 de centimetri. Pentru a vedea dacă gameții masculi sunt „ajutați” de anumite specii de insecte să ajungă la „destinație”, precum acarienii, cercetătorii de la Universitatea Lund din Suedia, au făcut un experiment în care ciorchine femeiești și bărbătești de mușchi argintiu au fost fixate cu ghips în vase de laborator. Ghipsul avea rolul de a opri orice anterozoid care ar fi încercat să se depărteze de plantele masculine. Dacă plantele masculine și femele erau puse împreună, astfel încât acestea să se atingă, sporofitul era produs de către plantele femele, însă dacă nu se aflau în contact cu cele masculine, sporofitul nu se dezvoltă. La introducerea acarienilor în cadrul experimentului, plantele femele produceau sporofitul chiar dacă erau la depărtare de plantele masculine. Cercetătorii au aruncat un ochi și asupra acarienilor pentru a vedea dacă aceștia sunt atrași de plantele fertile sau dacă mișcările lor sunt întâmplătoare. Plantele fertile erau vizitate de 5 ori mai mult decât altele, așa că cercetătorii au spus că plantele ar putea produce substanțe hrănitoare pentru acarieni, la fel cum florile angiospermelor produc nectar pentru polenizatorii lor. Teoria evoluționistă actuală afirmă că fertilizarea mediată de insecte a apărut odată cu

evoluția plantelor cu flori, acum 140 de milioane de ani. Cei din Lund au spus că mușchii, ferigile și acarienii au evoluat cu 300 de milioane de ani înaintea apariției plantelor cu flori. „Mușchii, ferigile și acarienii sunt reprezentanții actuali ale unor genuri care au originat după prima fază a colonizării uscatului (în urmă cu circa 440-470 de milioane de ani). Polenizarea mediată de organisme animale, în cazul mușchilor, antedatează probabil sindromuri similare și în alte grupe de plante”.

COM.ED. Geneza ne spune că organismele vii au fost create de Dumnezeu complete și funcționale chiar de la început. Toate plantele au fost create în „a treia zi” a Creației, iar organismele care aveau să le ajute în polenizare au fost create „în a patra și a cincea zi”. Complexitatea interdependenței relațiilor dintre mușchi și insecte, precum și dintre plantele cu flori și polenizatorii acestora, este o provocare evoluționiști și pentru cei care vorbesc despre zilele Creației drept „lungi perioade de timp”. Plantele ar fi murit dacă polenizatorii nu ar fi fost creați în timpul lor de viață. Așadar, dacă vrei să transformi zilele din Geneza în milioane de ani, ai putea la fel de bine să renunți în totalitate la ea.

2. DIVERSITATEA RASELOR DE CÂINI

(ScienceShots in Science Online and Genome Research, Online 29 June 2006 and New Scientist, 1 July 2006, p18)

Cercetătorii de la Universitatea din Uppsala au comparat genomurile mitocondriale de la 14 câini domestici, 6 lupi și 3 coioți. Au observat că lupii prezintă o mai mică varietate genetică decât câinii, despre care se presupune că au evoluat tocmai din lupi. Concluzia cercetătorilor: „aceasta sugerează că relaxarea generală a constrângerilor selective asupra genomului mitocondrial este o consecință majoră a domesticirii câinilor. Dacă această modificare a afectat și alte părți ale genomului câinilor, probabil că ar fi putut facilita generarea unei noi diversități genetice funcționale. Această diversitate ar fi putut constitui materia primă asupra căreia selecția artificială a acționat și a modelat rase moderne, și de aceea ar putea fi o sursă importantă a variațiilor fenotipice extreme prezente la câini”. Matthew Webster, de la Trinity College, Dublin, a declarat pentru New Scientist: „descoperirile noastre subliniază importanța mutațiilor în procesul evoluției. Dacă selecția naturală este mai puțin accentuată, se pot obține mai multe schimbări în cazul proteinelor, ceea ce ar putea fi important pentru viitorul speciei”.

Robert Wayne, un biolog evoluționist de la John Hopkins University: “mutațiile tind să se acumuleze mai repede în ADN-ul mitocondrial decât în rezerva principală a ADN-ului din nucleu, și de aceea multe dintre variațiile observate la câini au legătură cu variații pre-existente în populațiile ancestrale de lupi-câini. Relaxarea procesului de selecție este doar o parte din răspuns”.

COM.ED. „Relaxarea constrângerilor selective” înseamnă că indivizii canini împovărați de mutații genetice, care altminteri le-ar fi cauzat extincția în lupta dură a lumii sălbatice, supuse selecției naturale, au supraviețuit și s-au înmulțit numai datorită grijei umane care le-a fost acordată. Cu alte cuvinte, supraviețuirea celui mai apt a fost eliminată. Selecția naturală a fost desemnată de Darwin ca fiind răspunzătoare de apariția noilor specii, însă în cazul lupilor, selecția naturală a eliminat în mod evident noile morfotipuri și deci a avut un efect „anti-evoluționist”. Nici comentariul lui Robert Wayne nu este de ajutor teoriei evoluționiste. Dacă populațiile de lupi aveau deja multe din variațiile câinilor domestici moderni, atunci câinii nu au făcut decât să se reproducă „după soiul lor” – așa cum spune și Geneza.

3. DE ZECE ANI, NICI URMĂ DE VIAȚĂ PE MARTE

(New York Times, 8 Aug 2006)

În luna august a anului 2006, cercetătorii de la NASA și Președintele Bill Clinton au anunțat lumii că au descoperit dovada vieții pe Marte. Dovada lor erau imagini mărite ale unuor șiruri de picături ce semănau oarecum cu un șirag de bacterii, precum și molecule organice găsite în o rocă denumită ALH84001. Bill Clinton spunea pe atunci: „Azi, bucata de rocă 84001 ne vorbește de peste miliardele de ani și de peste milioanele de mile depărtare. Ne vorbește despre posibilitatea vieții. Dacă descoperirea va fi confirmată, va fi cu siguranță una dintre cele mai mari pătrunderi pe care știința le va fi făcut în universul nostru”. Bucata de rocă este un meteorit despre care cercetătorii au consimțit că provine de pe Marte, însă, „scepticii au găsit explicații non-biologice pentru fiecare dintre dovezile prezentate”. Micile picături au fost respinse de biologi, deoarece acestea erau de 100 de ori mai mici decât ar fi trebuit pentru a conține toate proteinele, acizii nucleici și mașinăria metabolică necesară funcționării celei mai simple celule. Moleculele organice au fost identificate ca fiind PAHs (hidrocarbonați aromatici policiclici) care există și în locul din Antarctica în care a fost descoperit meteoritul, precum și în comete și meteoriți, care după cum se știe nu conțin viață. O altă dovadă, căreia i s-a făcut mai puțină publicitate, a fost descoperirea particulelor de magnetit și carbonați, similare celor produse de organisme vii de pe Pământ. În anul 2001, un grup de cercetători, a produs aceleași tipuri de substanțe, prin procese chimice. În ciuda eșecului adus de dovezile din AHL84001, o nouă știință a înflorit în ultimul deceniu – „astrobiologia” – cercetătorii căutând în continuare semne ale vieții extraterestre.

Bill Clinton's 1996 statement: <http://www2.jpl.nasa.gov/snc/clinton.html>

COM.ED. Ați observat publicitatea din partea media de care s-a bucurat această bucată de rocă ce nu conținea viață? Căutarea neobosită, dar fără rezultat, a vieții extraterestre este motivată de credința că dacă se va găsi viață pe alte planete, atunci se va dovedi că viața trebuie să fi evoluat

la întâmplare, atât pe Pământ cât și în altă parte a Cosmosului. Nimeni nu a dovedit până în prezent că viața poate evolua din ne-viață, nici pe Pământ, nici oriunde altundeva. Găsirea organismelor în locurile cele mai surprinzătoare, dovedesc doar că acestea există sau că au existat. Nu ne spun cum au ajuns acolo. Dumnezeu ar fi putut crea bacterii și pe Marte. Totuși, Geneza ne spune că scopul cu care au fost create corpurile cerești a fost acela de fi „semne care să arate vremile, zilele și anii” (Gen. 1:14), așa că este puțin probabil ca ele să ofere condiții de viață.

4. NEGRU PE ALB DESPRE URȘII POLARI

(Evidence News, 31st May 2006)

Unii dintre cititorii noștri ne-au întrebat cum se explică faptul că urșii polari sunt atât de bine adaptați pentru a vâna și a trăi într-un mediu atât de dur ca cel polar, dacă lumea a fost creată „bună” și dacă gheața și zăpadă nu au existat înainte de Potop. Explicația standard a evoluționiștilor este că urșii polari și-au dezvoltat blană albă în procesul evoluției, deoarece această adaptare îi ajută să se camufleze și să aibă succes în vânatoare. De asemenea s-a mai spus că firele albe acționează precum filamentele fibrelor optice, transmițând razele solare spre pielea animalului, care este neagră, și astfel ursul se încălzește. Această ultimă sugestie a fost testată de Daniel Koon, fizician la St. Lawrence University, New York, care a măsurat pe niște fire de păr primite de la Zoo, cât de multă lumină, de lungimi de undă diferite, poate trece printr-un singur fir de păr. Rezultatul a fost că mai puțin de 0,001% se transmite în acest fel (experimentul este descris în *Applied Optics*, 37, 3198-3200 (1998)).

Prada principală a urșilor polari sunt focile, pe care le capturează atunci când acestea ies la suprafață pentru a respira prin găurile din calota de gheață. Focile, dacă ar vedea ceva de sub gheață, ar vedea eventual doar o umbră. Albul blanei nu ajută la camuflarea umbrei, așa că sugestia evoluționistă nu prea are sens. Urșii polari sunt de asemenea și necrofagi, deci consumă orice cadavru de animal sau pasăre care le iese în cale. Vara se hrănesc și cu alge brune sau fructe de pădure. Nu au nevoie să se camufleze pentru a prinde animale moarte sau pentru a lua prin surprindere fructele. ☺ Povestirea biblică ne spune că lumea a fost bună la început, dar că s-a stricat la un moment dat. Atât la animale cât și la oameni, cavitățile de aer și lipsa de melanină provoacă „albirea părului” pe măsura îmbătrânirii. Părul alb este rezultatul pierderii funcției, ceea ce se potrivește cu scenariul din Geneza. Ideea „fibrelor optice” era una interesantă dar se pare că este doar un mit. Razele ultraviolete sunt cele care transmit căldura solară, și nu cele din spectrul vizibil, iar în spațiul polar nu prea există lumină suficientă pentru a încălzi un urs, oricare ar fi lungimea de undă. Părul alb al ursului polar se datorează lipsei melaninei și cavităților din axul firelor de păr care împrăștiie lumina. După Potop urșii s-au răspândit și în

America de Nord, și datorită degenerării unor gene, unele populații de urși și-au pierdut abilitatea de a produce pigment melanic, caracter care s-a transmis generațiilor următoare. Urșii albi ar putea supraviețui teoretic în păduri sau pajiști verzi, unde nu ar avea dușmani naturali printre celelalte animale, însă ar fi dezavantajat să trăiască în același mediu cu omul. Așadar urșii albi supraviețuiesc în locurile în care omul a vânat mai puțin, ca de exemplu zonele arctice. Blana albă a urșilor polari este rezultatul degenerării, iar indivizii de urși sunt supuși selecției naturale, se adaptează mediului schimbător, dar nu sunt rezultatul evoluției.

5. GENELE EVOLUȚIEI UMANE

(ScienceNOW, news@nature, Nature Advanced Online Publications 16 Aug 2006, and BBC News Online and The Independent 17 Aug 2006)

O echipă de cercetători condusă de biostatisticianul Katherine Pollard au efectuat comparații între secțiuni ale genomului uman și ale genomului de cimpanzeu, precum și ale altor animale, pentru a descoperi dacă există modificări genice care ar putea explica cum anume oamenii au evoluat creiere mai mari. Au identificat un grup de gene, genele HAR, care erau foarte diferite pentru om și cimpanzeu. Au studiat una dintre aceste gene, HAR1, atât la om cât și la alte câteva vertebrate. Într-o secvență de 118 baze azotate au fost reperate 18 diferențe între om și cimpanzeu. Comentariul Katherinei: „evoluția este incredibil de rapidă. Este fără îndoială un caz extrem. Am găsit 18 diferențe între om și cimpanzeu, ceea ce constituie o modificare cantitativă extrem de mare ce a trebuit să aibă loc în doar câteva milioane de ani.” Când au comparat genomul de cimpanzeu cu alte vertebrate, diferențele găsite au fost puține. De exemplu, între găini și cimpanzeii, situați la o distanță de 310 milioane de ani, au fost găsite doar 2 diferențe. Gena HAR1 își atinge apogeul activității sale în momentul formării cortexului cerebral. Acesta este sediul unor centre definitorii și distinctive pentru oameni, cum ar fi limbajul articulat și conștiința de sine. Tentativele anterioare de a găsi gene care să explice diferențele dintre creierul de maimuță și ce de om s-au concentrat asupra unor proteine. În anul 2004, descoperirea genei ASPM, implicată în formarea cortexului cerebral, a făcut ca unii cercetători să susțină ca această genă a ajutat la diferențierea creierului uman din cel de maimuță. Gena HAR1 a fost gătită într-o zonă despre care s-a spus că ar fi nefuncțională. Încă nu s-a identificat funcția acestei gene, însă se pare că are rol în codificarea unei scurte molecule de ARN, care la rândul ei ar fi implicată în asamblarea proteinelor ce organizează cortexul cerebral.

BBC articles: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/health/4797257.stm>

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/health/3392143.stm>

COM. ED. Avem aici un exemplu clasic între observație și presupunere. Diferențele între bazele ADN-ului și ARN-ul pe care îl codifică sunt observații științifice reale. Presupunerea ca o genă

s-ar fi transformat în varietățile de gene de la oameni și cimpanzei, într-o perioadă de 6 milioane de ani, este pură credință, bazată pe credința a priori în evoluție. Nimeni nu a observat gene trecând din unele în altele. Locul în care a fost găsită gena HAR1 este de asemenea semnificativ. ADN-ul care nu codifică proteine este adesea numit și „junk DNA”, deoarece se spune că ar fi resturi inutile rezultate în procesul evoluției. Acum geneticienii recunosc că aceste regiuni ar putea fi codificatori pentru multe mecanisme de control, ca de exemplu pentru moleculele de ARN descrise anterior. Adevărata diferență între diferitele creaturi vii stă mai degrabă în modul în care acestea sunt asamblate, nu din „piesele” care le alcătuiesc. Așa cum arată acest raport, genele care codifică micile molecule de ARN pot fi într-adevăr mici, dar ce efect mare au! De aceea dumneavoastră puteți citi aceste rânduri, pe când cimpanzeii nu pot. ☺ Iată că similaritatea de 98% dintre oamenii și cimpanzei, chiar dacă ar fi adevărată, nu este de nici un folos pentru evoluționiști.